

FUNDACIÓ PALAU / JULIA GUILLAMON

dent –fa memòria–. El Josep em va semblar la millor opció per decidir-me a saltar als toros. Llavors vaig començar: no de zero, sinó amb l'herència d'un catàleg molt gran, que és un fet positiu i alhora complicat. Des de llavors he procurat mantenir l'equilibri entre el Club Editor històric i l'actual, publicant uns deu títols l'any, ja sigui des de la col·lecció *El Club dels Novel·listes* com des de *La cara fosca de les lletres*”.

En aquests últims sis anys, la feina de Club Editor ha estat intensa i important: ha publicat Elias Khoury, Aharon Appelfeld, Cristovão Tezza, Andrei Guelàssimov i Per Petterson; ha recuperat novel·les de Villalonga, Arbó i Rodoreda, i ha tornat a posar sobre la taula de no-

MARIA BOHIGAS: “A CATALUNYA, EL 80% DE LLIBRES EDITATS TENEN UNA TIRADA INFERIOR ALS 2.000 EXEMPLARS”

vetats autors occitans com Loïs Delluc i Joan Bodon. “També ens hem atrevit amb llibres de contes com els d’Aimee Bender i Alice Munro, i hem publicat llibres de Pierre Michon i Hervé Guibert, que potser no són exactament novel·les, però que, al capdavall, són literatura”. Bohigas ha sabut mantenir l’aspiració literària dels inicis amb una actitud crítica necessària: “Des de la represa de la democràcia, a Catalunya no hi ha hagut una política cultural potent. Després de dues o tres generacions en què la literatura havia tingut un pes important, actualment és percebuda com a prescindible per un gruix important de la població. El 80% dels llibres editats té una tirada inferior als 2.000 exemplars. Això passa aquí, però també al mercat francès i a l’anglès. La literatura ha deixat de ser central perquè a les masses no els interessa”.

Bohigas considera que un dels problemes que cal resoldre aviat és aconseguir “més varietat de títols” que faci que el lector literari no hagi de recórrer per força a traduccions castellanes. “La literatura de consum hi ha estat sempre. El pitjor que pot passar, però, és que et vulguin vendre un *hot dog* com si fos un civet”. Des dels seus inicis fa més de mig segle, Club Editor s’ha decantat pel civet. Esperem que ni restaurants ni llibreries no deixin de servir-nos-en. ♦

DE JOAN SALES A MARIA BOHIGAS

Nascut a Barcelona l’any 1912, Joan Sales va publicar la primera versió d’*Incerta glòria* –una de les novel·les més riques i matisades sobre la Guerra Civil espanyola– l’any 1956. No en publicaria l’edició definitiva fins al 1971, que inclou *Últimes notícies*, una darrera part que més endavant seria coneguda com *El vent de la nit*. “Tenir un avi que, a més d’haver estat editor hagués escrit una novel·la com *Incerta glòria* és molt particular: és com

si, d’alguna manera, hagués deixat els seus secrets per escrit –assegura Bohigas–. La relació que he tingut amb aquest llibre sempre ha estat especial. No només l’he llegit una pila de vegades sinó que, a més, vaig acabar traduint-lo al francès, cosa que em va ajudar a crear-hi una distància real i necessària”. Abans de dedicar-se a l’edició, Maria Bohigas va traduir al català uns quants autors francesos, país on va néixer i créixer: Balzac, Camus, Houellebecq i Drieu la Rochelle. “Vaig venir a estudiar a Barcelona perquè tenia clar que volia entroncar amb la llengua materna. He acabat dedicant-me a l’edició, una professió que encara conserva un punt de romanticisme, perquè alguns dels que ens hi dediquem encara tenim una relació íntima i important amb la literatura”.

SCOTT CHASSEROT

Joan Sales i Xavier Benguerel i Joan Sales al carrer de la...

L’EPISTOLARI SALES-RODOREDA

Si l’edició d’*Incerta glòria* va marcar una de les fites de Club Editor durant la primera etapa de l’editorial, la publicació de l’epistolari entre Mercè Rodoreda i Joan Sales va ser una de les novetats importants del 2008. *Cartes completes* repassa al llarg de 1.100 pàgines més de 20 anys de relació entre l’editor i l’escriptora. A l’exposició *Continuar el combat* es pot veure una petita mostra de la relació entre Rodoreda i Sales a partir de les últimes correccions que l’editor va fer

a *La plaça del diamant*: “No accepto *quadro* encara que l’estimat amic Benguerel ho accepti”, escriu Sales; suggereix *picades* perquè *picossades* li sembla tret d’una novel·la de Ferran Canyameres; tampoc li fa el pes *tomb*, que demana que Rodoreda canviï per *volta*. “Sales pren partit per un català que s’acosti a la manera de parlar de la gent, en contra de la ultracorrecció i les *manies* dels gramàtics”, llegeix el visitant en una de les cartelles de la mostra.

CLUB EDITOR

